

Pirineus: ascensió al Pic de Marboré 3.248 m (Aragó)

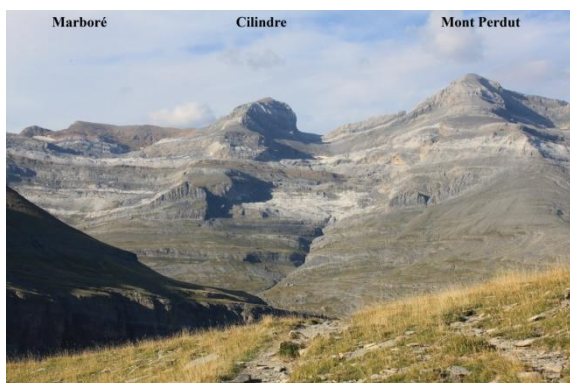
Data: dissabte 29 d'agost de 2015

Participants (11): Susana Álvarez, Joan Aubia, Josep M. Badia, Toni Coll, Pilar Fargas, Marcel Fortuny, Joan Gassol, Pili Inostroza, Montse León, Dani Ros, Amèlia Salvat.

Haviem quedat al poble aragonès de Nerín per agafar el bus dels muntanyencs a les set del matí. Del nombrós grup que pugem, no tots tenen previst fer el pic, si no que alguns faran una passejada des del coll on ens deixa el bus fins a uns miradors del parc nacional d'Ordesa que hi ha a la vora. Sortim amb retard, i aquests minuts són preciosos, doncs la pujada al Pic de Marboré és molt llarga i hem d'anar a horari, i hauríem de fer cim a les 14 hores màxim, si no volem perdre el bus de tornada de les 20 hores.

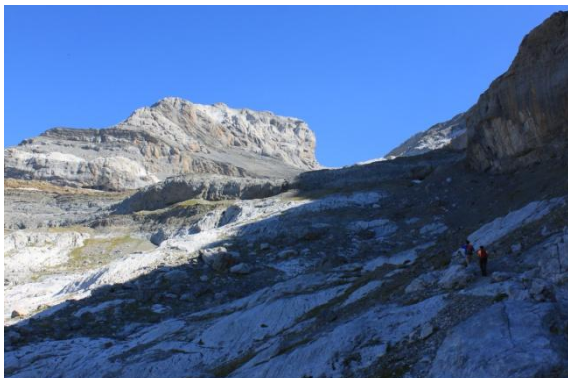

Deixem el bus i arribem al coll-mirador a tres quarts de vuit més o menys. Comencem a caminar. Fa un dia preciós. L'horari previst és arribar al refugi en dues hores màxim. Passem el Collado Gordo i a banda i banda tenim un espectacle formidable, tota la profunda vall d'Ordesa i el massís de les tres Sorores presidint el circ de Soaso. Arribem al Refugi de Góriz en dues hores i dos minuts. Son les deu del matí. De moment a horari. Comencem a pujar de valent.

A l'alçada del desviament de la ruta del Mont Perdut per les Escaleras, el grup es trenca, dos companys es retarden. Passem un ressalt i arribem a l'inici del caos de pedres o "Ciudad de Piedra" a les 11.19 minuts. Hem tardat una hora i

vint més o menys. Encara estem a horari. El primer grup parem a esmorzar i així esperem als companys. Just quan acabem d'esmorzar, arriben. Ells també havien parat a menjar i beure. Sortim més o menys a tres quarts de dotze. Una mica de retard. Ens decantem cap a l'esquerra. Deixem a la dreta la fita i el camí cap al Mont Perdut per la via normal.

Pugem i arribem a la "Faja Roya" una faixa de muntanya de color groc/vermellós que hem de seguir (hi ha fites bastant visibles) . L'hem de seguir cap a l'esquerra mirant de cara, tot passant per la base del Cilindre. Continuem pujant piano, piano... Passem la base del Cilindre decantant-nos cap a la dreta. Trobem dos o tres bivacs que estan súper bé. Deixem a l'esquerra unes fites que ens portarien cap els Pics de la Cascada. Allí ens despistem una mica, però trobem les altres fites que ens porten a la dreta cap un ressalt primer i una depressió que hem de baixar. Baixem i ens dirigim cap a una canal de pedra. A l'inici de la mateixa parem a fer un beure.

Alguns estan cansats. Fem reflexions. Son les dotze tocases, quasi la una del migdia. Estem a 2.945 metres més o menys i hem de pujar a 3.248 m, o sigui, tres-cents metres de desnivell, i arribar al cim abans de les 14 hores. Cinc companys decideixen quedar-se, es preveu una baixada dura. Els tres restants comencen a pujar.

La canal és molt empinada però ben traçada, fins que arribem a una tartera de pedra petita, grisa i solta, que és molt pesada. Trobem a un senyor francès que ens dona ànim i diu que en una horeta som a dalt. Pugem un metre, en baixem mig..... i així anem fent. Arribem a la base del Pic de Marboré, de color groc/vermellós. És també de pedra solta, però no tant petita i es puja més bé.

Ens enfilem seguint unes fites que fent ziga-zagues ens porten fins el cim. Són les 14 hores, hem fet un horari brutal, doncs hem fet els tres-cents metres de desnivell en una hora i escaig. Estem molt contents. Trobem un parell de persones més al cim. El cim és gran com un camp de futbol. Hi ha una fita molt gran al punt més alt. Ara toca fer fotos, sobretot del circ de Gavarnie, menjar i beure. A les 14.30 hores en punt comencem a baixar.

El que hem pujat en una hora i mitja ho baixem en mitja hora! A l'inici de la Faja Roya de baixada, trobem un company que ens està esperant, més avall en trobarem d'altres. Ara baixem els quatre a molt bon ritme. A la "Ciudad de Piedra" parem a beure. Anem baixant molt lleugers, però amb molt de compte. Arribem a les envistes del refugi de Goriz a les 16,20 més o menys, i per no anar fins el refugi baixar i pujar, ens mantenim a cota i girem a l'esquerra a buscar el caminet que ens portarà al camí d'anada al bus. Traspassem un barrancó. Anem molt bé d'hora i decidim baixar el ritme i anar passejant i fent petar la xerrada. Ens parem sovint a mirar i admirar el paisatge i arribem a la parada del bus a les 19.15 més o menys. Allí ens reben la resta dels companys, molt contents també de que haguéssim pogut arribar al cim. Realment estem molt contents, doncs el Pic de Marboré és un cim dur de petja.

